

Arrest

nr. 61 540 van 16 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 21 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 februari 2011 houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 mei 2008 dient verzoeker zich te Wuustwezel aan als M.H.A.A. (...) waarbij hij verklaart in België te zijn aangekomen op 23 mei 2008. Hij is houder van een Egyptisch paspoort uitgereikt op 23 april 2007, geldig tot 23 april 2014, met verblijfstitel voor Litouwen.

Uit een brief van een bediende van de gemeente Wuustwezel van 14 mei 2008 wordt afgeleid dat verzoeker de bedoeling heeft zijn broer te vervoegen.

Op 6 maart 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Verzoeker stelt vier jaar eerder te zijn aangekomen met een visum type C.

Eveneens op 6 maart 2009 dient verzoeker via de burgemeester van Wuustwezel een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarbij hij stelt geïntegreerd te zijn en duurzame sociale bindingen te hebben opgebouwd.

Op 14 juni 2009 wordt verzoeker betraft op zwartwerken in een pita bar.

Op 22 september 2009 actualiseert verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst hierbij naar criterium 2.8B van de instructie van 19 juli 2009.

Op 23 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 6 maart 2009, ontvankelijk wordt verklaard. Aan de gemeente Wuustwezel wordt de opdracht gegeven tot afgifte van een attest van immatriculatie.

Op 22 september 2010 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie met mevr. E.M. (...), van Poolse nationaliteit.

Eveneens op 22 september 2010 doet verzoeker een verklaring van wettelijke samenwoning met mevr. E.M.

Op 24 september 2010 wordt de burgemeester van Wuustwezel verzocht om verzoeker uit te nodigen, ten laatste op 21 december 2010 documenten voor te leggen aangaande zijn duurzame relatie met mevr. E.M. (...).

Op 17 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 februari 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

...“in uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1), aangevraagd op 22/09/2010 door H.E.S.,A.M. (...) geboren te E. (...), op (in) (...) van Egyptische nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing (2)

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15/12/1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat hij als partner één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben

Betrokkene brengt slechts volgende bewijzen van hun zijn relatie aan:

Verklaringen van derden: deze hebben een gesolliciteerd karakter en worden niet aanvaard als een bewijs van een duurzame relatie.

De foto's zijn niet voorzien van een datum. Er kan niet nagegaan worden wanneer deze genomen werden.

De attesten van deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie gaan over de periode van 14.10.2010 tot 27.01.2011. Deze attesten bewijzen enkel dat betrokkene een inspanning levert om zich te integreren in ons land, maar niet dat hij een relatie heeft met zijn partner.

Bovendien blijkt uit het Rijksregister dat betrokkenen samenwonen sedert 01/08/2010. Dit is geen jaar voor de aanvraag.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.

(...)”

Op 22 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

2. Over de rechtspleging

De door verzoeker ingeleide procedure voor de Raad is kosteloos. In zoverre de verwerende partij meent dat het koninklijk besluit van 16 maart 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient te worden toegepast, merkt de Raad op dat voormeld koninklijk besluit slechts in werking treedt vanaf 1 april 2011. Er kan dan ook niet worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel *juncto* de motiveringsplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Dat verzoeker op 22.09.2010 een aanvraag heeft gedaan tot vestiging in de hoedanigheid van gezinslid van een burger van de Unie.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel dd. 17.02.2010 een beslissing heeft genomen tot weigering van de vestigingsaanvraag.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken van mening is dat verzoeker niet voldoende bewijzen zou bijbrengen.

Het dient evenwel benadrukt te worden dat verzoeker tal van bewijzen bijbrengt: verklaringen van derden, foto's,.....

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet botweg kunnen vermelden dat “verklaringen van derden: deze hebben een gesolliciteerd karakter en worden niet aanvaard als een bewijs van een duurzame relatie; de foto's zijn niet voorzien van een datum. Er kan niet nagegaan worden wanneer deze genomen werden.”

Verzoeker is de mening toegedaan dat hij wel degelijk zijn relatie bewijst.

Dat het daarnaast vaststaat dat verzoeker zich sedert 01.08.2010 ingeschreven heeft bij zijn partner.

Zodoende is het dan ook duidelijk dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken manifest foutief genomen werd.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Voor zover verzoeker met een schending van de motiveringsplicht doelt op een schending van de formele motiveringsplicht, wordt opgemerkt dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt besloten.

In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat zij is genomen in uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit) en in de motivering wordt verwezen naar het feit dat niet voldaan is aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, daar verzoeker niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van ten minste één jaar met zijn partner. De bestreden beslissing verduidelijkt dat de neergelegde verklaringen van derden geen afdoende bewijs zijn om een duurzame en stabiele relatie aan te tonen aangezien deze verklaringen een gesolliciteerd karakter hebben en niet aan de werkelijkheid kunnen worden getoetst. De foto's die worden voorgelegd, zijn niet gedateerd zodat niet kan worden nagegaan wanneer deze genomen zijn. Het attest van deelname aan een cursus maatschappelijke oriëntatie levert geen bewijs van een relatie met zijn partner. Bovendien blijkt uit de gegevens van het rijksregister dat verzoeker en zijn partner slechts samenwonen sedert 1 augustus 2010, dit is geen jaar voor de aanvraag.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel zodat het normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoeker doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht, weze opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 september 2010 een aanvraag indiende tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van partner van een burger van de Unie met wie hij een duurzame relatie heeft op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Het relevante onderdeel van artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon;”

Het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 7 mei 2008), zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 5 juli 2010 tot wijziging van verschillende koninklijke besluiten betreffende de toegang tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt in een tweede hoofdstuk de criteria inzake het stabiel karakter van de relatie tussen de partners bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Artikel 3: Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste één jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden,

dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een partnerschap met een burger van de Unie wenst te beroepen toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen, alsook aan te tonen dat deze relatie al minstens één jaar duurt.

Op 24 september 2010 wordt de burgemeester van Wuustwezel verzocht om verzoeker uit te nodigen, ten laatste op 21 december 2010 documenten voor te leggen aangaande zijn duurzame relatie met mevr. E.M. (...). Verzoeker wordt gevraagd volgende documenten voor te leggen: bewijzen dat betrokkenen 1 jaar voor de aanvraag samengewoond hebben, of bewijzen dat betrokkenen mekaar minstens 1 jaar kennen en dat ze mekaar gedurende dat jaar minimum 3 keer ontmoet hebben gedurende 45 dagen of bewijzen dat betrokkenen een gemeenschappelijk kind hebben.

De verwerende partij beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid om tot het besluit te komen of verzoeker al dan niet voldoet aan de wettelijke voorwaarde van een duurzame en stabiele relatie met de burger van de Unie in functie van wie hij zijn verblijf aanvraagt. Aldus kan de bevoegde overheid in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden afleiden uit de daartoe relevante stukken waarvan zij de overlegging eist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter staving van zijn duurzame en stabiele relatie welke ten minste één jaar duurt enkele verklaringen van burens en foto's heeft overgemaakt, alsook een attest van het volgen van een cursus maatschappelijke oriëntatie.

Vooreerst wijst de Raad er op dat verzoeker nergens enig element voorlegt dat de concrete argumentatie van verweerder bij elk van de overgelegde bewijsstukken, weerlegt. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat verweerder niet kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat verzoeker door het voorleggen van deze documenten niet voldoende aantoonde een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner op basis waarvan hij zijn aanvraag heeft ingediend.

Wat de door verzoeker aangebrachte verklaringen van derden betreft, komt het aan het bestuur toe de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken te onderzoeken en het is niet kennelijk onredelijk of onwettig om verklaringen die een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben en die uitgaan van kennissen van verzoeker niet te beschouwen als een absoluut bewijs van het bestaan van een duurzame en stabiele relatie, aangezien deze verklaringen onmogelijk op hun waarachtigheid kunnen worden gecontroleerd. Verzoeker toont niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij kennelijk onredelijk is. Ook de argumentatie van de verwerende partij betreffende de foto's dat niet kan worden nagegaan wanneer ze werden genomen aangezien ze geen datum bevatten, is niet kennelijk onredelijk. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de verwerende partij volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen.

Verzoeker benadrukt dat hij sedert 1 augustus 2010 ingeschreven is bij zijn partner. Wat betreft de verklaring van wettelijke samenwoning, blijkt dat deze werd ondertekend op 22 september 2010, dezelfde datum als deze van de aanvraag van verzoeker, zodat deze verklaring niet aantoonde dat de relatie tussen verzoeker en zijn partner al ten minste één jaar duurt. Ook de gegevens van het rijksregister, waaruit blijkt dat verzoeker sedert 1 augustus 2010 is ingeschreven bij zijn partner, vormen geen bewijs van een relatie die al ten minste één jaar duurt voor het indienen van de aanvraag. Deze gegevens tonen inderdaad niet aan dat verzoeker en zijn partner elkaar al één jaar kennen of dat zij één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, aangezien er nog geen jaar verstreken is tussen de datum waarop verzoeker bij zijn partner ingeschreven staat of de verklaring van wettelijke samenwoning werd opgesteld en datum waarop verzoeker zijn aanvraag heeft ingediend. Zelfs op datum van de bestreden beslissing was er nog geen jaar verstreken.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De verzoeker voert tevens een schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van haar beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit het voorgaande blijkt niet dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Waar verzoeker stelt dat de zorgvuldigheidsplicht is geschonden daar de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek heeft geleverd naar de situatie van verzoeker wijst de Raad er op dat verzoeker juist bij zijn aanvraag werd gevraagd alle stukken over te maken die de duurzame relatie van verzoeker en zijn partner bewijzen. Verzoeker heeft bijgevolg de kans gekregen alle, naar zijn oordeel relevante bewijsstukken, naar voren te brengen alvorens de verwerende partij is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij heeft deze stukken ook in overweging genomen, doch is van oordeel dat de overtuigingsstukken welke verzoeker heeft aangebracht geenszins kunnen bewijzen dat hij reeds een relatie van ten minste één jaar heeft, zoals de wet het vereist.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker in zijn enig middel derhalve op generlei wijze aannemelijk dat de verwerende partij niet in alle zorgvuldigheid tot de door haar in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de verwerende partij volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De verwerende partij is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die zij noodzakelijk achtte om een beslissing te kunnen nemen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de verwerende partij niet in alle zorgvuldigheid en redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt door verzoeker aannemelijk gemaakt.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU